

ДОРА ГАБЕ ЛОШОТО

chitanka.info

Устата и езиците ни са черни, а краката — издрани. Не зная защо брат ми крещи да берем по-скоро. Трябвало тия къпини да се оберат и да идем в другата нива. Каквото каже брат ми, то става, защото е по-голям и ни бие...

Телеграфните стълбове вървят от едната страна на широкия път. Колкото вървят по-много стават. Те минават край нашия кладенец. Кладенецът е долу и оттука не се вижда. Те излизат от дола и се качват по хълма. Колко са много при небето! Всичките стълбове се събрали накуп. Тъй им е повесело да вървят.

— Събирай, какво зяпаш!

Защо не знае човек кога ще му се скарат?

Братчето ми си напълнило устата. Сокът тече по двете му бузи. На брат ми кошницата вече се напълни. Как може толкова бърже да бере.

— У! У! Какви сте черни дяволи!

— Ами ти!

— Аз съм чист и съвсем бял. Вие сте малки и не разбирате, че съм чист.

Това е много чудно, защото брат ми е изцапан. Как може тогава да бъде чист. Щом го казва, тъй е, защото ни бие...

По телеграфните жици са накацали птици. Насам главички и нататък главички. Жицата виси и прилича на люлка.

Колко е чудна онази птица! Цялата синя, а коремът ѝ бял. Не съм виждала такава птица.

— Пак ли зяпаш!

Брат ми грабна моята кошница и я изсипа.

— Бери сега отново!

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Виж се на какво приличаш! Заради теб ще се карат на мене!

— Ами ти!

— Аз нали ви казах, че съм чист! Ти не разбра ли? На, да разбереш.

Никога човек не знае кога ще го бият. Изведнъж дохожда.

Вървим по широкия път. И децата от другия чифлик си отиват. Те си измазали лицето и ръцете с къпини. Същи арапи. И брат ми ни измаза. Сега всички сме черни.

Кучетата ни видяха отдалеч. Идат да ни посрещнат. Я, как се разляяха! И от другия чифлик кучетата тичат и лаят. Момчетата им хвърлят камъни. Те ги грабват със зъби и веднага ги изплюват, а после лаят още по-сърдито.

— Сядайте!

Насядахме. Кучетата престанаха да лаят. Налягах наоколо. Щом някой мръдне, те ръмжат.

— Балан, Балан — извика брат ми. Кучето се изправи, загледа се и се спусна върху него. Радва се и маха с опашка. Повикахме го. Спусна се към нас, но изведнъж се отдръпна, изръмжа и искаше да ни ухапе. А после се спусна и почна да ни ближе. Тогава всички кучета дойдоха и познаха децата.

Пътят не ни побра. Вървим на дълга редица. Слънцето захожда зад нашата къща. Мама излиза от двора и иде да ни посрещне. Като ни видя, нищо не ни каза, само се хвана за косите, дръпна ги и рече, че господ я наказал. Как може майка да се наказва! И защо наказване? За всичко се наказва!

Не ми се яде, само ми се спи, но мама не позволява. Тя мълчи и блъска вратата. Сега носи коритото. Братчето ми пищи, защото мама го полива с гореща вода. Сега е моят ред...

Защо има миене!

Много люти сапунът в издрасканото. Тая мама, как ми скубе косата. Как ме изтрива че боли. И копчето ми скъса!

Трябва да се мълчи, защото става лошо.

Мама къпе брат ми. Търка му ръцете и краката с четка.

— Гледай какъв си черен дявол.

Добре, че и мама го позна, дето е черен.

— Видя ли, че и ти си черен...

— Млък!

Чудно нещо! И мама не дава да казваме, че е изцапан. Как ми свика!

Брат ми си дигна юмрука към нас — очите му затворени и насапунисани.

— Мамо, той ни бие.

— И аз ще ви набия, та да помните!

Чудно нещо! Щом дойде лошото, и ти се скарват. Трябва да се мълчи.

Мама не ни целува и не каза лека нощ.

Мина два пъти и не ни погледна. Искам да я извикам — страх ме е от гласа ми. Ще чуе лошото и ще дойде.

Ще спя. Ами ако дойде насън?... По широкия път стълбовете вървят. Отдалеч са като мъниста на гердан. Сега приличат на зърна. Я! Това са къпините... Засипали пътя и се търкалят. Целият път върви и се изсипва в едно черно празно място...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.